

Sygn. akt III CZ 21/06

POSTANOWIENIE

Dnia 20 kwietnia 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Kazimierz Zawada (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Mirosław Bączyk

SSN Iwona Koper

w sprawie z wniosku B.S.

przy uczestnictwie A.K.

o uregulowanie sposobu korzystania z rzeczy wspólnej,

po rozpoznaniu w Izbie Cywilnej na posiedzeniu niejawnym

w dniu 20 kwietnia 2006 r.,

zażalenia uczestnika

na postanowienie Sądu Okręgowego w K.

z dnia 16 stycznia 2006 r., sygn. akt [...],

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy odrzucił skargę kasacyjną uczestnika na postanowienie tego Sądu z dnia 19 października 2005 r. jako niedopuszczalną w świetle art. 519¹ § 4 pkt 2 k.p.c. Przepis art. 519¹ § 4 pkt 2 k.p.c. wyklucza skargę kasacyjną w sprawach zarządu związanego ze współwłasnością lub użytkowaniem, a rozpoznawana sprawa należy do tego rodzaju spraw.

Żalący się kwestionuje zasadność odrzucenia skargi kasacyjnej. Podnosi, że uregulowanie sposobu korzystania ze wspólnej nieruchomości przez wydzielenie części tej nieruchomości do wyłącznego korzystania (quoad usum), o które chodzi w sprawie, nie mieści się w pojęciu zarządu, przyjętym w zastosowanym w zaskarżonym postanowieniu przepisie art. 519¹ § 4 pkt 2 k.p.c. Zarząd, o który tu chodzi, jest połączony z ekonomiczną sferą stosunków między współwłaścicielami lub między współwłaścicielami a osobami trzecimi, w razie zaś podziału quoad usum można mówić jedynie o ustaleniach między współwłaścicielami.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 519¹ k.p.c., zarówno w pierwotnym brzmieniu, jak i brzmieniu obowiązującym w okresie od 1 lipca 2000 r. do 5 lutego 2005 r., a także brzmieniu obecnym, skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach dotyczących zarządu związanego ze współwłasnością lub użytkowaniem. W myśl utrwalonego w orzecznictwie jednolitego stanowiska, do spraw dotyczących zarządu związanego ze współwłasnością należą wszystkie sprawy odnoszące się do zarządu rzeczą wspólną, rozpoznawane według przepisów art. 611 – 616 k.p.c., a do takich należy niewątpliwie także sprawa o podział rzeczy quoad usum (tak w szczególności orzeczenia Sądu Najwyższego: z dnia 8 stycznia 1997 r., I CZ 32/96, OSNC 1997, nr 5, poz. 60, z dnia 27 maja 1997 r., I CZ 53/97, niepubl., z dnia 11 września 1997 r., III CZ 42/97, niepubl., z dnia 15 stycznia 1998 r., I CZ 183/97, niepubl., z dnia 21 stycznia 1999 r., I CZ 189/98 niepubl., z dnia 26 maja 2000 r., I CZ 66/00, LEX nr 51345, z dnia 18 lipca 2001 r., V CZ 102/01, „Prokuratura i Prawo” 2002, nr 5, s. 44, z dnia 15 grudnia 2005 r., II CZ 113/05, nie

publ.). Zapatrywanie wyrażone w zażaleniu jest nie mającą uzasadnionych podstaw próbą podważenia tego jednolitego, utrwalonego w orzecznictwie stanowiska.

Mając powyższe na względzie orzeczono jak w sentencji (art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 394¹ k.p.c.).